

3

Ad van Wijk

Directeur Econcern (1956)

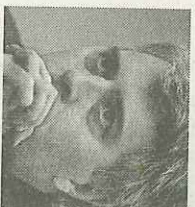
Door zo ongeveer ieder medium is Ad van Wijk al een keer uitgeroepen tot topman van het jaar. Hij is aartsgenoot van de wereldvoedseltoekomst, een opvallend beschiedend voor een pionier die in een paar jaartijd een internationaal toonaangevend duurzaam energiebedrijf opbouwde. Econcern ontwikkelt in de hele wereld wind- en zonneparken en biogascentrales. Ook Econcern wordt getroffen door de economische crisis, maar het werkt met man en macht om de projecten door te laten gaan. Het bedrijf heeft 1400 medewerkers en een jaaromzet van 500 miljoen euro.

Van Wijk richtte het bedrijf uit frustatie op, met Kornelis Blok (nummer 25), vriend en collega-natuurkundige aan de Universiteit Utrecht. Beiden deden onderzoek naar alternatieven voor olie, kolen en gas. Wegens gebrek aan belangstelling besloten ze zelf de markt op

te gaan. Bind jaren negentig begonnen ze met adviesbureau Ecofy's, nu nog onderdeel van moederconcern Econcern. Investerders Breninkmeijer (69) en Fentener-Van Vlis-

gen (94) voorzagen hen van de eerste miljoenen. Van Wijk vindt dat Nederland zwakt op het gebied van duurzame energie: niet voor niets is Econcern vooral over de grens groot. In Duitsland en Spanje zijn zonne- en windenergie allang niet meer weg te denken, terwijl Nederland overweegt nog een kolencentrale te bouwen.

Van Wijk is een bijzonder mens, zeggen de panelleden. Op de vraag van welke disco het gele armbandje om zijn pols is, antwoordt hij nuchter: „Dit is een Lance Armstrong-bandje, tegen kanker. Mijn zus is daaraan overleden. Ik heb haar twee kleine kinderen in mijn gezin opgenomen.”

4

Peter Blom

Directeur Tridosbank (1956)

Als student economie had Peter Blom in de jaren zeventig een bijna baantje in het biologisch-vegetarisch eetcafé de Bast in Amsterdam. Dat had chronisch geld nodig en zo kwam hij bij Tridos, toen nog een stichting die bemiddelde tussen een groep vernieuwende antroposofen en maatschappijvernieuwende initiatieven. Blom ging voor Tridos werken, hij is nooit afgestudeerd.

Hij hielp bij de oprichting van de Tridosbank in Zeist, de enige zelfstandige duurzame bank van Nederland die alleen investeert in groene en maatschappelijk verantwoorde zaken. In 1997 volgde hij Bart Jan Krouwel (15) op als directeur. Tridos groeit sinds de kredietcrisis

hard (van bijna 80.000 rekeninghouders in 2004 naar 130.000 nu). Het blijft overigens wel een kleinje in de bankwereld. „Als er ooit een moment was om duurzaam te bankieren...” adverteert Tridos al maanden. Dat ook andere banken zich op duurzaamheid storten, is volgens Blom alleen maar goed.

„Anders dan bedrijven of zelfs de overheid zijn burgers van nature geneigd in generaties te denken. Ze hebben ouders, krijgen zelf kinderen. De sterkste groei bij ons zit in de kinderspaarrekeningen, daar zie je goed dat mensen aan duurzaamheid denken als het gaat om de toekomst van hun kinderen.” Lichtte hij in NRC Handelsblad toe.

Jan Rotmans gelooft er heilig in dat burgers de verandering brengen, niet de overheid. De hoogleraar blijft zelf ook niet achter zijn bureau zitten: „Ik moet de barricaden op.”

Er is al een grote slag gemaakt

Maaike Beumer

De economische crisis verdringt de zorgen om het milieu, zo meldde *Trouw* onlangs op basis van een opinieonderzoek. Jan Rotmans vindt het een flauwe conclusie. Zo'n momentopname zegt volgens de wetenschapper niks over de mentaliteitsverandering die gaande is. De duurzame samenleving komt er gewoon.

Het is geen naïef optimisme, verzekert de hoogleraar transitiemanagement aan de Erasmus universiteit. Rotmans was een van de jongste professoren ooit en heeft een indrukwekkende lijst publicaties op zijn naam staan over klimaatverandering en duurzame ontwikkeling. „Het is mijn vak om te ontdekken hoe een samenleving verandert. Toen ik het 25 jaar geleden over klimaatverandering had, dachten mensen nog dat het probleem niet bestond. Een handvol wetenschappers was, ermee bezig, nu duizenden. Er is veel kennis en mensen voelen het ook om zich heen dat gletsjers smelten, dat natuurs bijzonder wordt. Ze denken na over hun voeding, over energiebesparing en over hun leefstijl. Er is al een enorme slag gemaakt.” Daar komt bij dat hij dagelijks contact heeft met burgers die de samenleving werkelijk verduurzamen. „Zij vormen een niet te sluiten macht. Ik ken honderden initiatieven, de energie spat er af. Als je dat ziet, kun je alleen maar optimistisch zijn.”

Met duurzaamheid valt uiteindelijk geld te verdienen

Er moet nog wel heel wat gebeuren. „Wat duurzaamheid betreft hangt Nederland onderaan de middelemoot.” Rotmans verwacht niet dat de grote omslag van de overheid komt. „We zijn overgeorganiiseerd. Elk nieuw initiatief wordt eerst doorgerekend door het Centraal Planbureau en dan kost het al gauw te veel. Men denkt in rekenmodellen en cijfers. Ik heb zelf bij het RVM gewerkt, ik weet hoe dat gaat. Natuurlijk kost zonne-energie veel geld, maar kijk eens hoe het de CO₂-uitsloot vermindert. Duitsland heeft met zijn investeringen in zonne-energie 250.000

banen gecreëerd. Wij 400.” De overheid is ook niet heel dwingend nodig. „Natuurlijk moet er een visie zijn, maar uit tal van onderzoeken blijkt dat je een mentaliteitsverandering niet kunt afdwingen. Er is een radicale omslag nodig, op het gebied van energie, mobiliteit, de omgang met elkaar. We moeten afstappen van ons materialisme. De overheid moet ruimte en inspiratie bieden. Is er eenmaal kennis en bewustzijn, dan komen de wetten vanzelf.”

Hij helpt dat bewustzijn alvast een handje. Drift, zijn kennisinstituut

aan de Erasmus, lanceerde vorig

jaar de Urgenda: een urgente agenda voor een duurzame toekomst, met een concreet stappenplan. Alereerst zijn iconprojecten benoemd: duurzame initiatieven van enthousiaste koplopers. Volgend jaar moeten alle campussen van de universiteiten klimaatneutraal zijn, zo is de ambitie – bij de Erasmus schiet het nog niet op, erkent Rotmans. Het jaar daarop komt er een minister voor Duurzame Ontwikkeling en over tien jaar staan er tienduizend windmolens voor de kust.

„Klimaatverandering en milieuvervuiling zijn loodzware problemen, met zo'n verhaal motiveer je mensen niet. Mijn kinderen begonnen zich af te vragen wat ik nou eigenlijk deed om die duurzaamheid voor elkaar te krijgen. Ik moest achter mijn bureau vandaan, de barricaden op.” Elke drie dagen spreekt hij ergens in het land, bij gemeenten, maar ook bij bedrijven als Eneco of Philips. Zijn collega's worden wel eens gek van hem, weet Rotmans. „Maatschappelijk veranderingswerk past kennelijk niet bij een hoogleraar. Maar ik wil laten zien wat duurzaamheid in de praktijk betekent.”

Zo heeft de Urgenda de ontwikkeling van een drijvende stad uitgeroepen tot iconproject. Hoogwaardige bouw, innovatief, waarmee we ons echt kunnen onderscheiden, gelooft Rotmans. „Bij een experiment in de Rotterdamse haven merken we dat je elke ruimte moet bevechten. Een drijvend

Hoogleraar duurzame ontwikkeling (1952)

Wereldburger Louise Fresco werkte negen jaar voor de wereldvoedselorganisatie FAO in Rome, maar vertrok toen de Verenigde Naties bezuinigingen doorvoerden. Haar boze ontslagbrief lekte uit en haalde de Britse krant *The Observer*. Ze begon haar carrière na een studie agrarische sociologie van niet-westerse gebieden. Ze deed veldwerk in Papoea-Nieuw-Guinea, Haiti en Burkina Faso. Ze promoveerde cum laude op onderzoek naar de cassaveproductie in Afrika. Sinds 2006 is Fresco hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam met als aandachtsgebied de grondslagen van duurzame ontwikkeling in

5

Louise Fresco

internationaal perspectief. Sinds

2007 is Fresco ook kroonlid van de SER, als opvolger van minister Cramer. Ze is volgens de *Volkskrant* de op 33 na machtigste Nederlander – op drie na de machtigste vrouw. Het panel noemt haar een 'betrokken en indrukwekkend mens'. Ze was lid van de Delacommissie die vorig jaar rapporteerde hoe Nederland zich moet wapenen tegen de zeespiegelstijging. Ze mengt zich in het maatschappelijk debat, ook om te waarschuwen tegen doemdenken. Fresco schreef een roman, 'De Utopisten', over een milieuvrijwilliger die tot staatssecretaris schijnt genomineerd voor de Librisprijs.

6

Peter Bakker

Topman TNT (1961)

Peter Bakker leidde in 1998 de overname van het Australische TNT door de PTT, waardoor de vierde koeriersdienst ter wereld ontstond. Hij werd in 2001 de baas van het concern. Rond die tijd veranderde zijn kijk op ondernemen. Vlak na zijn aantreden dacht hij nog over sponsoring van de Formule 1, maar na een lunch met Nelson Mandela werd TNT sponsor van het World Food Program van de VN. TNT levert logistieke kennis en zet soms vliegtuigen in voor noodhulp.

De CO₂-uitsloot van TNT moet omhoog, vindt Bakker. Het bedrijf gebruikt 26 procent groene stroom, het hoofdkantoor is CO₂-neutraal. De afgelopen twee jaar stond TNT

op de eerste plaats van de Dow Jones Sustainability-index, de internationale ranglijst van duurzame beursgenoteerde bedrijven.

Het gezin Bakker woont in een duurzaam huis. Door zijn drukke baan liep Bakkers huwelijk met Caroline op de klippen, maar enkele jaren later trouwden ze opnieuw. Bakker was voorzitter van de commissie die minister Donner adviseerde over het ontslagrecht. Hij raakte in opspraak door een salarisverhoging van 41 procent. Die stopte hij in een mobiliteitsfonds voor de postbodes die weg moesten. In milieukringen wordt hij 'Bono Bakker' genoemd. Een CEO om te zoenen', schrijft Groenblog.nl.

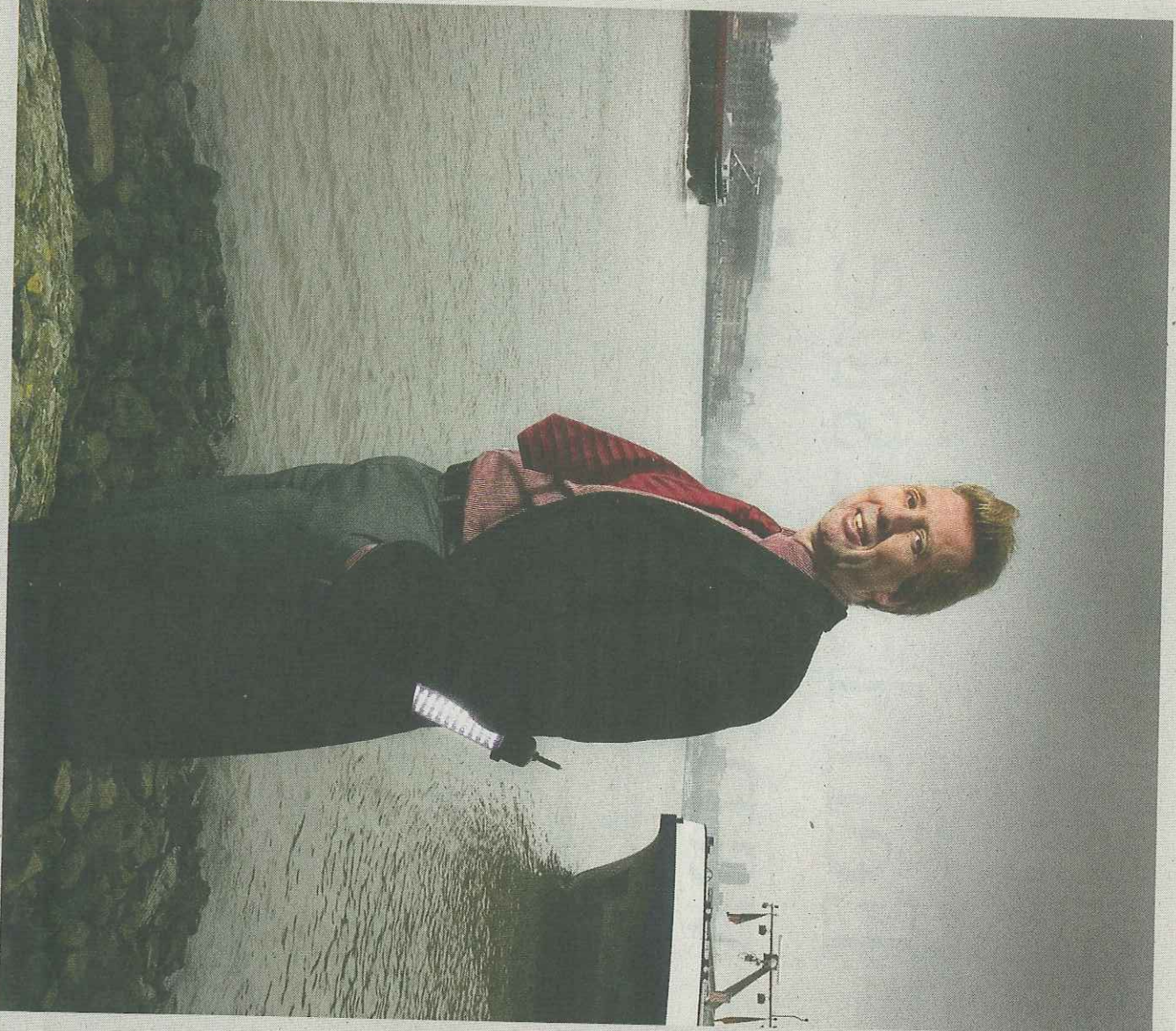

7

Diederik Samsom

Iwede Kamerlid PvdA (1971)

„De kredietcrisis maakt met één klap een einde aan de illusies van de generatie derdigers, de 'zorgeloze generatie', mijn generatie”, schreef PvdA Kamerlid Diederik Samsom onlangs in *Trouw*. Een gedragsverandering is nodig. „Technologie vernag veel, maar kan niet op tegen de jacuzzi in de achtertuin.” Samsom's energie gaat nooit op, lijkt het. Naast zijn studie kernfysica aan de TU Delft zat hij bij de Landelijke Studentenvakbond en was hij actief voor Greenpeace. Toen hij vervolgens als piepjonge politicus niet

Klaas van Egmond

Hoogleraar milieukunde (1946)

Een bevolgen man met een grote dossierkennis, die het debat niet schuwt. Niet met zijn tegenstanders, ook niet met de ministers die Klaas van Egmond van informatie moesten voorzien. Van Egmond was als directeur, eerst van de sector Milieu van het RVM, later van het Milieu- en Natuurplanbureau, de hoogste adviserende ambtenaar van de minister van milieu. Toen hij begon bij het RVM in de jaren zeventig lag de nadruk van het milieubeleid op water- en grondvervuiling. Prof. dr. Van Egmond, die voedsel-

en landbouwtechnologie in Wageningen studeerde, heeft zijn bijdrage geleverd om in ieder geval op dat terrein Nederland schoner te krijgen. Als hoogleraar milieukunde aan de Universiteit Utrecht bestudeert hij duurzaamheid als sociaal proces. „Het is helemaal niet zo gek om eens te denken: wie zijn wij en hoe worden we gelukkig? *Alarmisme*, zeggen dat het allemaal fout gaat, is niet nuttig. Beter is de boodschap dat een andere manier van leven, iets minder materieel, ook gelukkig maakt.”

Nico Roozen

Directeur Solidaridad (1953)

Binnen de ontwikkelingshulp waren multinationals eind jaren zeventig de vijand. Nico Roozen, die destijds Max Havelaar opzette, zocht juist contact. De directeur van Solidaridad zit nu geregeld om de tafel met Unilever en Albert Heijn om te overleggen over hun aanbod aan eerlijke producten. Let wel: op hun uitnodiging. Scheve ogen binnen het duurzame wereldje krijgt Roozen nog steeds. Het koffiemerk Utz Certified dat Solidaridad onder meer met Douwe Egberts op de markt brengt, wordt spottend Fair Trade-light genoemd. Overigens heeft Max Havelaar wel wat last van de remmende voorsprong. Tegenwoordig zijn er andere merken die

behalve eerlijk voor de boeren ook nog ecologisch verantwoord zijn. Roozen is een realistisch man. De markt voor eerlijke handel blijft al jaren steken op 3 procent. Als multinationals hun koers een beetje wijzigen, zet dat zoden aan de dijk. Het expertpanel is het daar van harte mee eens en plaatst Roozen als doener, denker en aansprekend figuur dan ook hoog op de lijst. Solidaridad zit ook achter de Kyuchi-spijkerbroek en kledingmerken M'Braxe en Made By. Die presteert Solidaridad als zelfstandig in de hoop jongeren aan te spreken. Dat valt overigens niet mee: het blad *Goodies*, waar Roozen stiekem achter zat, ging al snel over de kop.

Jan Rotmans Hoogleraar transitiemanagement (1961)

paviljoen valt niet onder het bouwbesluit, ook de brandweer wordt zenuwachtig. Maar uiteindelijk is met duurzaamheid geld te verdienen. Straks verplaatsen we ons op een gezonde manier, leveren wegen energie en zijn onze duurzame steden klimaatbestendig: geweldige exportartikelen.”

Het idee van transitie management is dat je verbindt, versnelt en op-schaalt, doceert de hoogleraar. „Er gebeurt al heel veel, maar men weet het niet van elkaar. Dus geven we al die regionale en lokale initiatieven bekendheid. Doen we dat consequent, dan kunnen we opschalen en gaat de overheid om.”

Wubbo Ockels

Hoogleraar duurzame technologie (1946)

hoog genoeg op de lijst kwam voor de verkiezingen, richte hij omdat de energiemarkt werd geïberaliseerd zijn eigen groene energiebedrijf op, 'Echte energie'. Het werd geen succes maar Samsoms eer werd gered toen hij in 2003 wel hoog op de lijst kwam en een zetel in de Tweede Kamer veroverde. Nu voert hij het woord op gebied van milieu en energie. Zijn netwerk is op orde zowel binnen als buiten de politiek, zijn visie breed, hij is een doener: een Al Gore in de dop, vindt het panel.

Wubbo Ockels zet al zijn charmes en zijn faam als astronaut momenteel in voor het promoten van duurzame energie. Als jonge Groningse onderzoeker werd Ockels uitgekoken om bij het European Space Agency, een samenwerking tussen NASA en Esa, te trainen. In 1985 maakte hij zijn eerste ruimtevlucht met de Space Shuttle naar het Skylab. Hij bleef daarna verbonden aan Esa. Sinds 1992 is Ockels hoogleraar aan de TU Delft waar hij zich verdiept in duurzame techniek. Een voorbeeld daarvan is de laddermolen, een innovatief idee om gebruik te maken van windenergie op grote hoogten,

8

23

9

Wouter van Dieren

Milieuvakadviseur (1941)

Milieustrijder van het eerste uur Wouter van Dieren is niet geheel onomstreden. Hij adviseerde de Nederlandse Aardolie Maatschappij over de aanpak van de milieulobby tegen gaswinning onder de Waddenzee. Volgens Van Dieren was de kokkevisserij schadelijker dan het boren naar gas. Hij heeft een dubbele pet op, vond men in eigen kring, hij heult met de vijand. Panelleden van De Duurzame 100 roemen echter zijn moed om in te gaan tegen heersende doctrines.

Een charmeur met een groot netwerk, actievoerder van het eerste uur. Hij vestigde in een vroeg stadium de aandacht op milieuvervuiling toen hij in de jaren zeventig lid

werd van de Club van Rome, was medeoprichter van verschillende milieu-instituten en -organisaties, zoals de Bezuinigingsgroep Energiebeleid, het Centrum voor Energiebeparing en de Stichting Toegepaste Ecologie. Sinds 1985 is hij directeur van zijn eigen Instituut voor Milieu- en Systeemanalyse (IMSA), een onafhankelijk adviesbureau en denktrank op het gebied van duurzaamheid en innovatie. Daarnaast bekleedt hij wereldwijd ruim veertig functies. De economische crisis maakte hem weer een veelgevraagd spreker. Hij stelt dat er nog twintig jaar de tijd is om om te schakelen naar een duurzame economie en dat we nu moeten beginnen.

12

Ruud Koornstra

Oprichter Tendris (1964)

Hij rijdt in een BMW 750, maar wel een beetje met brandstofbespaarder. Het idee dat je moet boeten voor een betere wereld is onderwets, vindt Ruud Koornstra. „We moeten juist genieten, anders mistuk de duurzame revolutie.” Eerst werd de investeerder samen met zijn jeugdvriend Friedward Barford overigens wel steunrijk. De Rotterdammers verkochten hun goedlopende tv-productiebedrijf (Lingo en Villa Felderhof) aan IDTV. Het rentenieren verveelde enorm. Via de vrouw van Barford kwam het tweetal in contact met twee achterkleinkinderen van de oprichter van Philips, Frans Otten en Warner Philips, en het verhaal begon Tendris. Eerste

wapenfeit: de oprichting van energiebedrijf Durion dat ze al snel voor vele miljoenen van de hand deden. Ze noemen Tendris een initiatingsmaatschappij, omdat ze bovenop de producten zitten die ze op de markt brengen. Hun Greencard en Greenvisa zijn een succes net als de Pharoxlamp, een zuinige variant van de ledlamp waarmee de Philipsboys het familiebedrijf beconcurreren. Tendris draaide een omzet van zo'n twintig miljoen per jaar. De Postcode Loterij en het Wereld Natuur Fonds gaven 2,5 miljoen Pharoxlampen weg. Het gezin Koornstra heeft een tweede huis op Bonaire. Koornstra is bezig het hele eiland van duurzame energie te voorzien.

13

Femke Halsema

Fractievoorzitter Groenlinks (1966)

Dat Groenlinks-leider Femke Halsema zo hoog in de Duurzame 100 staat, heeft ze mede te danken aan haar pas verschenen boek 'Gelukt! Voorbij de hyperconsumptie, haast en hufterigheid'. Het panel is te spreken over deze kritische beschouwing van het moderne leven en de eerlijke manier waarop ze ook haar eigen opvattingen tegen het licht houdt. Verandering van levensstijl moet uit de sfeer van persoonlijke schuld en boete, bepleit ze, en een plaats krijgen in het hart van het politieke debat. „Wij leven in een geldcultuur, denk aan de bonussen. De onderlinge competitie is heel hard. Vrije tijd en een goede gezondheid

zijn van ondergeschikt belang. Maar als je mensen aan het eind van hun leven vraagt waarop zij het meest trots zijn, zeggen maar wel: nigen. Ik ben wel zo stinkend rijk geworden. Ze zullen eerder zeggen dat het goed met hun kinderen gaat.”

De criminologe begon bij de PvdA als medewerker bij de Wiarda Beckman Stichting, maar stapte over naar Groenlinks en werd in 1998 gekozen tot Tweede Kamerlid. In 2003 volgde ze Paul Rosenmöller op als lijsttrekker. Mensenrechten en sociale zekerheid hebben haar aandacht, ze heeft een brede visie op duurzaamheid. In de Duurzame 100 is ze de meest charismatische vrouw.

Bij Unilever ontwikkelde Antony Burgmans een keurmerk voor duurzame visserij. Hij vindt het vanzelfsprekend da bedrijven hun verantwoordelijkheid nemen.

Een kwestie van fatsjoen

Maaike Bezemer

Antony Burgmans, voormalig bestuursvoorzitter van Unilever, nam binnen zijn conreen het initiatief voor de oprichting van het Marine Stewardship Council (MSC), een keurmerk voor verantwoorde vis. In zijn mooie kantoor, tegenover de Haagse Hofvijver, staat een glazen plaquette op de schouw. 'Founder of the MSC' is erop gedrukt. Ook toen hij vijf jaar geleden een eredoctoraat ontving, werd melding gemaakt van zijn initiatieven op milieugebied. Toch verbaast het hem steeds weer dat hij het etiket duurzaam krijgt opgeplakt. „Ik heb het gevoel dat mijn inzet bij Unilever vooral gold op zakelijk gebied. Goed bestuur, er voor zorgen dat de boel niet omvalt.”

Burgmans vindt duurzaam ondernemen eigenlijk vanzelfsprekend. „Het is een kwestie van fatsoen om rekening te houden met maatschappelijke zaken. Unilever heeft daar altijd oog voor gehad.” Eind 19de eeuw stichtte zeepfabrikant William Lever Port Sunlight bij Liverpool – een grote fabriek en een dorp met goede huizen en voorzieningen voor de arbeiders. „Bedrijven die continu overhoop liggen met hun omgeving zijn niet succesvol,” zegt de oud-topman, die op zijn 25ste bij Unilever begon als marketingassistent. Onlangs adviseerde Burgmans als voorzitter van de commissie Verantwoord Ondernemen dat elke onderneming een beleid moet hebben voor maatschappelijk verantwoord ondernemen. En als er meer

dan vijftig werknemers zijn, dan behoren ze elk jaar te rapporteren over de vorderingen. Burgmans: „Een onderneming moet zo nu en dan in beeld brengen wat haar imprint is op maatschappij en milieu.” De zeep- en voedingsfabrikant doet dat vooral op het gebied van water, landbouw en visserij. Zo liep Unilever volgens Burgmans voorop met het terugdringen van fosfaten in wasmiddelen. Ook duurzame landbouw is een thema, daar haalt de international twee derde van zijn grondstoffen. De reden om te werken aan een duurzamer visserij, was volgens de oud-bestuursvoorzitter „de drama-

vangst. Maar dat ontstaat je nog niet van de plicht om iets te doen. Er werd een onafhankelijke certificering in het leven geroepen om gedragscodes en criteria voor duurzame visvangst en beheer van visserijgronden te formuleren. „Het kostte wel wat volharding om een goed bestuur te vinden, maar na een jaar of vijf hadden we het behoorlijk op poten,” vertelt Burgmans. „Medewerkers meldden dat ze het fijn vonden dat we zo'n keurmerk hadden, ze waren trots op hun bedrijf. Overheid en visserij waren heel negatief waar be-moelden we ons mee?”

Met vis heb je wild in handen, geen aardappels

tische teruggang van de voorraden vis”. Er werd al jaren een vruchteloze discussie gevoerd. Volgens vissers was er niets aan hand. Ook biologen overdeven, zij zeiden dat bijna alle vis op was. En dan had je de overheid die de kool en de geit wilde sparen.

„Toen het Wereld Natuurfonds (WWF) naar ons toe kwam om samen iets op te zetten, vroeg mijn groep, de Europese divisie van Iglo: „Moeten wij dat nou doen? Ik vond van wel. Niet dat ik me schuldig voelde over de overbevissing, we waren nog niet verantwoordelijk voor 1 procent van de totale vis-

14

Hans Wijers

Bestuursvoorzitter Akzo Nobel (1951)

AkzoNobel is volgens de Dow Jones Sustainability World Index het duurzaamste chemieconcern ter wereld. Natuurlijk teert de topman van Akzo Nobel Hans Wijers ook nog een beetje op oude roem, namelijk die van charmante en doortastende D66-minister van economische zaken eind jaren negentig. Sindsdien is Wijers – die voorrang gaf aan zijn gezin – grotendeels uit de publiciteit gebleven.

Akzo Nobel scoort met name goed op het gebruik van duurzame grondstoffen, de uitstoot van CO₂ en energieverbruik. Zo'n 40 procent van de energie die Akzo Nobel in de productieprocessen gebruikt, komt

uit duurzame energiebronnen. De multinational doet ook aan productieontwikkeling; het chemieconcern vond verif uit die boten sneller doet varen wat energiebesparing oplevert. Overigens letten alle chemieconcerns op hun milieubelasting. Maar Wijers wil verder, namelijk meer diversiteit en meer vrouwen op hoge posities. Lastig omdat de multinational (omzet 3,56 miljard, 40.000 werknemers) in meer dan tachtig landen bedrijven heeft.

Wijers voelt wel voor positieve discriminatie, zei hij in Trouw. „Een probleem is echter dat bij Akzo onbekend is hoe vrouwen in het bedrijf er nu voor staan. Niet eerder is daar oog voor geweest.”

15

Bart Jan Krouwel

Oud-topman Rabobank (1946)

Duurzame bankier Bart Jan Krouwel ging pas met pensioen. Hij heeft aangekondigd zich bezig te gaan houden met zorgboerderijen, waarvan er 3000 nodig zijn om mensen op te vangen die buiten de boot vallen. De boerenzoon zegt zelf heel goed te zijn in knuffelen met koeien. In het NRC: „Die koeien worden helemaal blij, ze laten hun tong uit hun bek hangen van vreugde. Ik heb het laatst gedaan toen ik met een aantal collega's bij een zorgboerderij op bezoek was, je zag ze kijken: wat doet die Krouwel nu weer?”

Krouwel begon in 1977 bij de Triodosbank, waar hij de eerste directeur was. In 1996 stapte hij over

Speciaal voor onze lezers

‘de Duurzame 100’

Wie zijn de mensen in Nederland die over genoeg daadkracht, charisma, contacten, kennis en visie beschikken om de wereld ook echt duurzamer te maken?

U leest 't op:
trouw.nl/deduurzame100

de DUURZAME 100

de aflevering
Trouw De betere krant.